

Εν Αρχή ήν ο Λόγος

Barack Obama
[President-elect, USA]

Τίτλος πρωτοτύπου: Obama, Barack (2005) "Bound to the Word", *American Libraries*, Vol. 36 No. 7, pp. 48-52.

Μετάφραση¹: **Εύα Σεμερτζάκη**
esemertzaki@bankofgreece.gr; esemertzaki@ath.forthnet.gr

Ο εκλεγμένος Πρόεδρος Barack Obama ήταν ο κεντρικός ομιλητής στην εναρκτήρια γενική συνεδρίαση του ετήσιου συνεδρίου της ALA στο Chicago στις 23-29 Ιουνίου 2005, ως γεροϋσιαστής από το Illinois. Το παρόν άρθρο το οποίο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό American Libraries στο τεύχος του Αυγούστου 2005 είναι διασκευή του λόγου αυτού που προσέλλυσε αρκετό πλήθος και συγκέντρωσε τις επευφημίες του κοινού.

Πρέπει να ευχαριστήσουμε τους βιβλιοθηκονόμους ως θεματοφύλακες της αλήθειας και της γνώσης, για τους ρόλους τους ως πρωταθλητές της προστασίας της ιδιωτικής ζωής, του αλφαριθμητισμού, της ανεξάρτητης σκέψης και περισσότερο από όλα της ανάγνωσης.

Αν ανοίξετε τα Ιερά Κείμενα, το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο αρχίζει με τη φράση: «Εν αρχή ήν ο Λόγος». Αν και αυτό έχει ξεχωριστή σημασία στα Ιερά Κείμενα, με πιο απλά λόγια αυτό στο οποίο αναφέρεται είναι η μεγάλη σπουδαιότητα της γλώσσας, της γραφής, της ανάγνωσης, της επικοινωνίας, των βιβλίων ως μέσων μετάδοσης πολιτισμού και σύσφιξης των σχέσεων των λαών.

Περισσότερο από ένα κτήριο που στεγάζει βιβλία και δεδομένα, η βιβλιοθήκη αντιπροσωπεύει ένα παράθυρο σε ένα μεγαλύτερο κόσμο, το μέρος όπου ερχόμαστε πάντοτε για να ανακαλύψουμε μεγάλες ιδέες και ευρείες αντιλήψεις, που μας βοηθούν στην πρόοδο της αμερικανικής αλλά και της ανθρώπινης ιστορίας. Αυτή είναι η αιτία γιατί από την αρχαιότητα όσοι επιζητούν τη δύναμη, κάθε φορά που θέλουν να ελέγχουν το ανθρώπινο πνεύμα καταφεύγουν στις βιβλιοθήκες και στα βιβλία. Είτε είναι η διαρπαγή της μεγάλης Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, ο έλεγχος της πληροφορίας κατά τον Μεσαίωνα, το κάψιμο των βιβλίων ή η φυλάκιση συγγραφέων στις χώρες του πρώην κομμουνιστικού μπλοκ, η ιδέα είναι ότι αν μπορούμε να ελέγξουμε το λόγο, αν μπορούμε να ελέγξουμε όσα οι άνθρωποι ακούν, διαβάζουν και κατανοούν, τότε θα μπορούμε να τους ελέγξουμε και να τους φυλακίζουμε ή τουλάχιστον να φυλακίζουμε το μυαλό τους.

Αυτό αξίζει να συλλογιστούμε την εποχή που η αλήθεια και η επιστήμη συνεχώς αντιμετωπίζουν πολιτικούς σχεδιασμούς και ιδεολογίες, την εποχή που η γλώσσα χρησιμοποιείται όχι για να διαφωτίσει, αλλά μάλλον για να συσκοτίσει, την εποχή που υπάρχουν όσοι θα ήθελαν να απορρίψουν τη διδασκαλία της θεωρίας της εξέλιξης στα σχολεία μας, όπου η ψευδής επιστήμη χρησιμοποιείται για να αντιμάχεται τις προσπάθειες περιορισμού της υπερθέρμανσης του πλανήτη ή της χρηματοδότησης ερευνών που σώζουν ζωές.

Την εποχή που η απαγόρευση των βιβλίων επανέρχεται στη μόδα, οι βιβλιοθήκες μάς υπενθυμίζουν ότι η αλήθεια δεν είναι ποιος κραυγάζει πιο δυνατά, αλλά ποιος έχει τη σωστή πληροφορία.

Εμείς οι Αμερικανοί είμαστε θρησκευόμενος λαός, όπως είμαι και εγώ. Αλλά μια καινοτομία, η ευφυΐα της Αμερικής, είναι η αναγνώριση ότι η πίστη μας δεν βρίσκεται σε αντίφαση με το

¹ Η μετάφραση στα ελληνικά γίνεται μετά από γραπτή άδεια από την American Library Association.

γεγονός ότι η ελευθερία μας εξαρτάται από την ικανότητά μας να έχουμε πρόσβαση στην αλήθεια.

Αυτό ακριβώς είναι οι βιβλιοθήκες. Τη στιγμή που πείθουμε ένα παιδί, οποιοδήποτε παιδί, να διασχίσει το κατώφλι, το μαγικό κατώφλι της βιβλιοθήκης, αλλάζουμε τη ζωή του για πάντα προς το καλύτερο. Είναι μια τεράστια δύναμη για το καλό.

Ενθυμούμαι σε διάφορες κρίσιμες στιγμές στη ζωή μου να αισθάνομαι χαμένος, ακυβέρνητος, να αισθάνομαι ότι μπαίνοντας σε μια βιβλιοθήκη και βλέποντας τα βιβλία, βλέποντας την ανθρώπινη γνώση που συγκεντρώνεται σε αυτά, να είναι προσβάσιμη, έτοιμη για μένα, αυτό πάντοτε τόνωνε το ηθικό μου. Είμαι ευγνώμων που μπορώ να βεβαιώσω τη σπουδαιότητα των βιβλιοθηκονόμων και το έργο που εσείς επιτελείτε. Θέλω να εργάζομαι μαζί σας για να επιβεβαιώσουμε ότι οι βιβλιοθήκες θα συνεχίσουν να αποτελούν ναούς μάθησης, όπου είμαστε ελεύθεροι να διαβάσουμε και να σκεφτούμε ό,τι μας ευχαριστεί, χωρίς το φόβο ότι ο Μεγάλος Αδελφός μάς περιεργάζεται πίσω από τις πλάτες μας, για να ανακαλύψει τι σκεπτόμαστε.

Ορισμένοι από εσάς ίσως έχετε ακούσει ότι έκανα μια ομιλία πέρυσι το καλοκαίρι στο συνέδριο των Δημοκρατικών. Δημοσιοποιήθηκε σε αρκετά μέρη. Για κάποιο λόγο, ένα σημείο του λόγου που οι άνθρωποι φαίνεται να ενθουμούνται πιο πολύ, αφορά τους βιβλιοθηκονόμους, όταν είπα: «δεν επιθυμούμε οι ομοσπονδιακοί πράκτορες να ανακατεύονται στις βιβλιοθήκες μας στις κόκκινες πολιτείες ή στις μπλε πολιτείες για το θέμα αυτό».

Αυτό που ορισμένοι άνθρωποι ίσως δεν θυμούνται είναι ότι για χρόνια οι βιβλιοθηκονόμοι βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ελευθερίας μας. Πάντοτε υπάρχουν σκοτεινές περιόδους στην ιστορία μας, κατά τις οποίες η Αμερική απομακρύνεται από τις βέλτιστες ιδέες μας. Το ερώτημα που πάντοτε τίθεται είναι: ποιός θα βρίσκεται εκεί για να αντισταθεί στις δυνάμεις αυτές; Μια από τις ομάδες που σταθερά ορθώνει το ανάστημά της είναι οι βιβλιοθηκονόμοι. Όταν οι πολιτικές ομάδες προσπάθησαν να λογοκρίνουν μεγάλα έργα της λογοτεχνίας, εσείς ήσασταν εκείνοι που βάλατε στα ράφια τα *Huckleberry Finn* και *Catcher in the Rye* επιβεβαιώνοντας ότι προστατεύοταν η πρόσβασή μας στην ελεύθερη σκέψη και στην ελεύθερη πληροφόρηση. Κάθε φορά που έπρεπε να ανησυχούμε για την κυβέρνησή μας που μας επιθεωρεί πίσω από τις πλάτες μας σε μια βιβλιοθήκη, εσείς ήσασταν εκεί για να αντισταθείτε και να μιλήσετε ανοιχτά για θέματα προστασίας της ιδιωτικής ζωής. Είσατε υπερασπιστές πλήρους απασχόλησης της πιο θεμελιώδους ελευθερίας που κατέχουμε. Για το λόγο αυτό αξίζετε την ευγνωμοσύνη μας.

Επίσης αξίζετε την προστασία μας. Γι' αυτό εργάζομαι με τους Ρεμπουπλικανούς και με τους Δημοκρατικούς για να διαβεβαιώσουμε ότι έχουμε έναν Πατριωτικό Νόμο (Patriot Act) που μας βοηθά να εντοπίζουμε τρομοκράτες, χωρίς να καταπατούμε αστικές ελευθερίες. Αυτό είναι το θέμα που η Washington πάντοτε προσπαθεί να κάνει με πρόταση διαζευκτική. Είτε προστατεύουμε τον λαό μας από την τρομοκρατία, είτε προστατεύουμε τις πιο τιμημένες αρχές μας. Αλλά δεν πιστεύω σε ένα διαζευκτικό συλλογισμό. Πιστεύω σε δύο θετικούς. Νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε και τα δύο. Νομίζω ότι όταν θέτουμε την επιλογή διαζευκτικά, η ερώτηση τίθεται πολύ λίγο σε μας και προϋποθέτει πολύ λίγα για την Αμερική. Πιστεύω ότι μπορούμε να εκμεταλλευτούμε τις νέες τεχνολογίες και με σθένος να βρούμε τους τρομοκράτες πριν κτυπήσουν, ενώ την ίδια στιγμή προστατεύουμε ακόμα τις βασικές ελευθερίες για τις οποίες κατά κύριο λόγο αγωνιζόμαστε.

Γνωρίζω ότι ορισμένοι βιβλιοθηκονόμοι έχουν γίνει θέμα για το FBI ή για άλλες δυνάμεις επιβολής νόμου, όταν τους ζητούν στοιχεία αναγνωσιμότητας. Ελπίζω ότι μπορούμε να περάσουμε μια διάταξη ακριβώς όπως αυτήν που πέρασε συντριπτικά η Βουλή των Αντιπροσώπων, σύμφωνα με την οποία οι ομοσπονδιακοί πράκτορες πρέπει να έχουν εντάλματα έρευνας από πραγματικούς δικαστές σε πραγματικό δικαστήριο, όπως ενεργεί οποιοσδήποτε άλλος.

Στη Γερουσία το διμερές νομοσχέδιο το οποίο επεξεργαζόμαστε, γνωστό ως Διάταγμα Ασφάλειας, θα αποτρέψει την ομοσπονδιακή κυβέρνηση να κατακλέβει ελεύθερα τα μηνύματα ηλ-ταχυδρομείου και τα αρχεία της βιβλιοθήκης, χωρίς την κατοχή σχετικού εντάλματος. Δίνοντας στους επιβολείς του νόμου τα εργαλεία που χρειάζονται για να εξερευνούν ύποπτες δραστηριότητες για ένα θέμα, αλλά ενεργώντας χωρίς την έγκριση του δικαστικού μας συστήματος, τίθενται σοβαρά σε κίνδυνο τα δικαιώματα όλων των Αμερικανών και τα ιδανικά στα οποία πιστεύουν. Δεν πρόκειται να το ανεχθούμε. Χρειάζεται να απωθήσουμε αυτή τη διάταξη.

Επιπρόσθετα στο θέμα με τους ομοσπονδιακούς πράκτορες που ανακατεύονται στις βιβλιοθήκες μας, υπήρχε ένα σημείο στο λόγο μου που τράβηξε το ενδιαφέρον του κοινού, στο οποίο θα ήθελα να δώσω έμφαση σήμερα το απόγευμα. Σε ένα σημείο του λόγου ανέφερα ότι οι άνθρωποι που συνάντησα στο Illinois γνωρίζουν ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να λύσει όλα τα προβλήματά τους. Ανέφερα επίσης ότι όταν πας στο κέντρο της πόλης του Chicago, οι γονείς θα σου πουν ότι οι γονείς πρέπει να λειτουργούν ως γονείς. Τα παιδιά δεν μπορούν να πετύχουν εκτός αν αυξήσουν τις προσδοκίες τους και κλείσουν τις τηλεοράσεις και διαγράψουν την προσβολή που λέει ότι ένας μαύρος νέος με ένα βιβλίο ενεργεί ως λευκός.

Για μερικούς αυτό γινόταν αντιληπτό σαν να μιλούσαμε μόνο για την κοινότητα των μαύρων. Βρίσκομαι εδώ να προτείνω ότι μιλούσα έχοντας κατά νουν μια βασική αρχή, ανησυχία, πρόκληση, στενοχώρια που ισχύει για όλους στην Αμερική. Επειδή πιστεύω ότι αν θέλουμε να δώσουμε στα παιδιά μας την καλύτερη δυνατή ευκαιρία στη ζωή, αν θέλουμε να ανοίξουμε τις πόρτες της ευκαιρίας όσο είναι νέοι και να τους διδάξουμε τις δεξιότητες που χρειάζονται για να πετύχουν αργότερα, τότε μια από τις μεγαλύτερες ευθύνες μας ως πολίτες, ως εκπαιδευτικοί και ως γονείς είναι να διασφαλίσουμε ότι κάθε παιδί της Αμερικής μπορεί να διαβάσει και να διαβάσει καλά. Αυτό γιατί ο αλφαριθμητισμός είναι το πιο βασικό νόμισμα της οικονομίας της γνώσης στην οποία ζούμε σήμερα.

Η ανάγκη για ανάγνωση

Μόλις λίγες γενεές πριν ήταν δυνατόν να εισέλθεις στην αγορά εργασίας με θετική διάθεση, δυνατή υποστήριξη, θέληση για εργασία και δεν είχε σημασία αν είχες εγκαταλείψει τις εγκύκλιες σπουδές, μπορούσες να πας σε ένα εργοστάσιο ή να εργαστείς σε ένα αγρόκτημα και να ελπίζεις ακόμα να βρεις μια δουλειά που θα σου επιτρέψει να πληρώσεις τους λογαριασμούς και να στηρίξεις την οικογένειά σου.

Αυτή η οικονομία έχει πλέον παρέλθει. Και δεν επιστρέφει. Καθώς οι επαναστάσεις στην τεχνολογία και στις επικοινωνίες άρχισαν να συντρίβουν τα σύνορα μεταξύ χωρών και να συνδέουν ανθρώπους από όλο τον κόσμο, νέα επαγγέλματα και βιομηχανίες που απαιτούν περισσότερες δεξιότητες και γνώση έχουν έλθει στο προσκήνιο για να κυριαρχήσουν στην οικονομία.

Είτε πρόκειται για σχεδιασμό λογισμικού ή μηχανική υπολογιστών ή χρηματοοικονομική ανάλυση, οι εταιρείες μπορούν να εντοπίσουν αυτά τα επαγγέλματα σε οποιοδήποτε σημείο του κόσμου, οπουδήποτε υπάρχει σύνδεση στο διαδίκτυο. Όσο χώρες όπως η Κίνα και η Ινδία συνεχίζουν να εκσυγχρονίζουν τις οικονομίες τους και να εκπαιδεύουν τα παιδιά τους περισσότερο και καλύτερα, ο ανταγωνισμός τον οποίο αντιμετωπίζουν οι Αμερικανοί εργάτες θα αυξάνεται πιο έντονα, οι αναγκαίες δεξιότητες θα είναι πιο απαιτητικές. Αυτά τα νέα επαγγέλματα δεν αφορούν απλά τη σκληρή εργασία, αλλά το επίπεδο γνώσεων και την ταχύτητα εκμάθησης νέων γνώσεων. Απαιτούν καινοτόμα σκέψη, λεπτομερή κατανόηση και ανώτερη επικοινωνία.

Αλλά πριν τα παιδιά μας μπορέσουν να προσέλθουν σε συνέντευξη για ένα από αυτά τα επαγγέλματα, πριν μπορέσουν να συμπληρώσουν μιαν αίτηση ή να αποκτήσουν το απαραίτητο πτυχίο κολεγίου, πρέπει να είναι σε θέση να πάρουν ένα βιβλίο στα χέρια τους, να το διαβάσουν και να το καταλάβουν. Η ανάγνωση είναι η ικανότητα εισόδου που κάνει δυνατή όλη τη μάθηση από τα σύνθετα προβλήματα λόγου και τη σημασία της ιστορίας μας

μέχρι την επιστημονική ανακάλυψη και την τεχνολογική επάρκεια. Και με την ευκαιρία είναι αυτό που απαιτείται για να μας κάνει αληθινούς πολίτες.

Στην οικονομία της γνώσης όπου αυτό το είδος γνώσης είναι απαραίτητο για επιβίωση, πώς μπορούμε να στείλουμε τα παιδιά μας έξω στον κόσμο, αν διαβάζουν μόνο μέχρι το επίπεδο της 4^{ης} τάξης Δημοτικού; Πώς μπορούμε να κάνουμε αυτό; Δεν γνωρίζω. Αλλά μπορούμε. Μέρα με την ημέρα, χρόνο με τον χρόνο. Σήμερα ο ένας στους πέντε ενήλικους στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν μπορεί να διαβάσει μίαν απλή ιστορία στο παιδί του. Κατά τα τελευταία 20 περίπου χρόνια πάνω από 10 εκατομμύρια Αμερικανοί έφθασαν μέχρι την 3^η τάξη Λυκείου χωρίς να έχουν μάθει να διαβάζουν σε βασικό επίπεδο. Αυτά τα προβλήματα αλφαριθμητισμού ξεκινούν ακριβώς πριν από το γυμνάσιο. Το 2000 μόνο 32% των αποφοίτων της 4^{ης} τάξης Δημοτικού δοκιμάστηκαν ως επαρκείς στην ανάγνωση.

Η ιστορία χειροτερεύει, όταν ληφθεί υπ' όψιν η φυλή και το εισόδημα. Τα παιδιά που προέρχονται από οικογένειες με χαμηλό εισόδημα σημειώνουν 27 πόντους κάτω από το μέσο επίπεδο ανάγνωσης, ενώ οι μαθητές από εύπορες οικογένειες σημειώνουν 15 πόντους πάνω από το μέσο όρο. Ενώ μόνο ένας στους 12 λευκούς 17χρονους έχει τη δυνατότητα να πάρει την εφημερίδα και να καταλάβει το επιστημονικό τμήμα της, για τους ισπανόφωνους ο αριθμός φθάνει σε ένα στους 50. Για τους αφροαμερικανούς είναι ένας στους 100.

Στη νέα αυτή οικονομία διδάσκοντας τα παιδιά μας τόσα όσα να μπορούν να διαβάζουν το παραμύθι *Dick and Jane*, δεν είναι αρκετό. Στα επόμενα 10 χρόνια ο μέσος όρος αλφαριθμητισμού που απαιτείται για όλα τα αμερικανικά επαγγέλματα προβλέπεται να ανέβει κατά 14%.

Δεν είναι αρκετό να αναγνωρίζουμε πια τις λέξεις σε μια σελίδα. Το είδος αλφαριθμητισμού που είναι αναγκαίος για τον 21^ο αιώνα απαιτεί λεπτομερή κατανόηση και σύνθετη εννοιολογική διερμηνεία. Και ακόμα περνούν περισσότερα παιδιά από τα σχολεία ή παρακολουθούμε περισσότερα παιδιά να εγκαταλείπουν το σχολείο. Πρόκειται για παιδιά που θα αναζητήσουν βοήθεια και θα διαγράφουν το ένα επάγγελμα μετά το άλλο που απαιτεί δεξιότητες τις οποίες δεν έχουν. Άλλοι θα πρέπει να αναλάβουν να δώσουν βοήθεια σε κάποιον που θα κάθεται δίπλα τους και θα βρει το κουράγιο να ρωτήσει «θα διαβάσετε αυτό για μένα;».

Πρέπει να αλλάξουμε τη νοοτροπία μας ως έθνος. Ζούμε στην οικονομία της γνώσης του 21^{ου} αιώνα, αλλά τα σχολεία μας, τα σπίτια μας και ο πολιτισμός μας βασίζονται ακόμα στις προσδοκίες του 20^{ου} αιώνα και σε ορισμένες περιπτώσεις του 19^{ου} αιώνα.

Η κυβέρνηση έχει κρίσιμο ρόλο να παίξει στην προσπάθεια να αναβαθμίσει τις δεξιότητες των παιδιών μας. Δεν είναι κατάλληλος χώρος εδώ για να εκθέσω ένα μακρύ σχέδιο δράσης εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, αλλά μπορώ να πω ότι δεν έχει σημασία αν έχουμε ένα σχολικό σύστημα σχεδιασμένο για την αγροτική Αμερική και για τη μετάβασή της στη βιομηχανική εποχή, όπου έχουμε σχολεία στο Chicago που αφήνουν τους μαθητές μέσης εκπαίδευσης να σχολούν στις 1:30' επειδή δεν υπάρχουν αρκετά χρήματα για να παραμένουν εκεί για περισσότερο χρόνο, όπου οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν να μην πληρώνονται καλά, όπου δεν ανασυγκροτούμε αυτά τα σχολεία και δεν τα χρηματοδοτούμε ικανοποιητικά για να είμαστε βέβαιοι ότι τα παιδιά μας θα γίνουν ανταγωνιστικά στην παγκόσμια οικονομία.

Υπάρχει αρκετή δουλειά να γίνει από την πλευρά της κυβέρνησης για να εξασφαλίσουμε ότι έχουμε ένα πρώτης τάξεως εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά η κυβέρνηση μόνη της δεν πρόκειται να λύσει το πρόβλημα. Αν πρόκειται να αρχίσουμε να θέτουμε υψηλά πρότυπα και παραδείγματα που εμπνέουν για να ακολουθήσουν τα παιδιά μας, τότε όλοι μας πρέπει να αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Υπάρχουν πολλά που χρειάζεται να γίνουν για να βελτιώσουμε τα σχολεία μας και να μεταρρυθμίσουμε την εκπαίδευση. Αυτό όμως δεν είναι ζήτημα στο οποίο μπορούμε απλώς να ανατρέξουμε σε κάποιους ειδήμονες στην Washington για να λύσουν το πρόβλημα. Πρέπει να ξεκινήσουμε από το σπίτι. Πρέπει να ξεκινήσουμε με τους γονείς. Και πρέπει να ξεκινήσουμε

με τις βιβλιοθήκες. Γνωρίζουμε ότι τα παιδιά που αρχίζουν το νηπιαγωγείο με την επίγνωση της γλώσσας και των βασικών ήχων των γραμμάτων, γίνονται καλύτεροι αναγνώστες και αντιμετωπίζουν λιγότερες προκλήσεις στα χρόνια που έρχονται. Γνωρίζουμε ότι όσο περισσότερο υλικό ανάγνωσης διατίθεται στα παιδιά στο σπίτι, τόσο καλύτερα αποτελέσματα φέρνουν με τις δοκιμασίες ανάγνωσης σε ολόκληρη τη ζωή τους. Έτσι πρέπει να κάνουμε επενδύσεις σε προγράμματα οικογενειακού αλφαριθμητισμού και εκπαίδευσης πρώιμης παιδικής ηλικίας, έτσι ώστε τα παιδιά να μην αφήνονται πίσω και να μην είναι ήδη πίσω την ημέρα που αρχίζουν το σχολείο.

Πρέπει να βάλουμε τα βιβλία στα χέρια των παιδιών μας από νωρίς και συχνά. Γνωρίζω ότι είναι ευκολότερο να το λέμε παρά να το κάνουμε ορισμένες φορές. Οι γονείς σήμερα εξασκούν το πιο σκληρό επάγγελμα στον κόσμο. Και κανείς ποτέ δεν ευχαριστεί τους γονείς γι' αυτό που κάνουν. Ακόμα ούτε και τα παιδιά σας. Ίσως ειδικά τα παιδιά σας, από όσο μαθαίνω.

Οι περισσότεροι από εσάς εργάζεστε πιο πολύ και πιο σκληρά από ποτέ ισορροπώντας μεταξύ επαγγελματικών και οικογενειακών ευθυνών, προσπαθώντας να είστε ταυτόχρονα παντού. Όταν είσατε στο σπίτι, ίσως προσπαθείτε να πείσετε τα παιδιά σας να διαβάσουν, αλλά ανταγωνίζεστε με άλλα υποπροϊόντα της τεχνολογικής επανάστασης, την τηλεόραση, τα DVD και τα παιχνίδια βίντεο, πράγματα που υπάρχουν σε κάθε δωμάτιο του σπιτιού. Τα παιδιά ηλικίας 8-18 χρόνων καταναλώνουν τρεις ώρες την ημέρα παρακολουθώντας τηλεόραση, ενώ δαπανούν 43 λεπτά την ημέρα για ανάγνωση.

Τα παιδιά μας δεν βλέπουν απλώς αυτούς τους πειρασμούς στο σπίτι, τους βλέπουν παντού, είτε είναι το σπίτι του φίλου τους ή οι άνθρωποι που βλέπουν στην τηλεόραση ή μια γενική κουλτούρα που εξυμνεί την αντιδιασπορική, έτσι ώστε έχουμε ένα πρόεδρο που καυχείται ότι παίρνει βαθμό Γ'. Αυτό το μήνυμα περνά στα παιδιά μας. Είναι πολύ εύκολο για τα παιδιά να αφήσουν το βιβλίο και να στρέψουν αλλού την προσοχή τους. Και είναι πολύ εύκολο για τους υπόλοιπους από εμάς να ζητήσουμε δικαιολογίες γι' αυτό. Ας προσποιηθούμε ότι αν βάλουμε ένα μικρό παιδί να παρακολουθήσει ένα «εκπαιδευτικό» DVD, τότε κάνουμε το καθήκον μας. Αν αφήσουμε ένα δωδεκάχρονο παιδί να εγκαταλείψει το διάβασμα όσο χρόνο παίζει με το «ωφέλιμο» παιχνίδι βίντεο, τότε ενεργούμε σωστά, ότι όσο χρόνο παρακολουθεί PBS τη νύχτα αντί να έχει ωφέλιμο διάλογο για ένα βιβλίο με τους γονείς του, τότε κάπως επιτελούμε το καθήκον μας.

Γνωρίζουμε ότι δεν είναι αυτό που χρειάζονται τα παιδιά μας. Γνωρίζουμε ότι αυτό δεν είναι το καλύτερο γι' αυτά. Και επίσης ως γονείς πρέπει να βρούμε το χρόνο και την ενέργεια να παρέμβουμε για να βοηθήσουμε τα παιδιά μας να αγαπήσουν την ανάγνωση. Μπορούμε να τους διαβάσουμε, να τους μιλήσουμε γι' αυτό που διαβάζουν και να βρούμε χρόνο γι' αυτό, κλείνοντας οι ίδιοι την τηλεόραση.

Οι βιβλιοθήκες είναι κρίσιμο εργαλείο για να βοηθήσει τους γονείς να ενεργήσουν όπως απαιτείται. Γνωρίζοντας τους περιορισμούς που οι γονείς αντιμετωπίζουν από ένα γεμάτο πρόγραμμα και από την κουλτούρα της τηλεόρασης, πρέπει να σκεφτούμε έξω από το κουτί, να ονειρευτούμε έντονα, όπως πάντοτε κάνουμε στην Αμερική πώς δηλαδή πρόκειται να βάλουμε τα βιβλία στα χέρια των παιδιών μας.

Σήμερα τα παιδιά επιστρέφουν στο σπίτι από την πρώτη επίσκεψή τους στον παιδίατρο με ένα επιπλέον φιαλίδιο με φαρμακευτική αγωγή. Θα έπρεπε να έλθουν στο σπίτι με την πρώτη κάρτα βιβλιοθήκης ή το πρώτο αντίγραφο από το βιβλίο *Good Night Moon* (*Καληνύχτα Φεγγαράκι*). Θυμάμαι το *Good Night Moon* ως εξής: «σε ένα μεγάλο πράσινο δωμάτιο υπήρχε ένα τηλέφωνο». Αγαπώ αυτό το βιβλίο.

Θα έπρεπε να είναι τόσο εύκολο να αποκτήσεις ένα βιβλίο, όσο να δανειστείς ένα DVD ή να αγοράσεις ένα γεύμα από τα McDonald's. Τί θα συνέβαινε αν αντί για παιχνίδι σε κάθε Happy Meal υπήρχε ένα βιβλίο;

Οι βιβλιοθήκες έχουν ιδιαίτερο ρόλο να παίξουν στην οικονομία της γνώσης. Τα ιδρύματά σας είναι και πρέπει να είναι μέρη όπου γονείς και παιδιά έρχονται να διαβάσουν μαζί και να μάθουν μαζί. Θα έπρεπε να πηγαίνουμε με τα παιδιά μας πιο συχνά στις βιβλιοθήκες.

Θα πρέπει να εξασφαλίσουμε ότι οι πολιτικοί μας δεν κλείνουν βιβλιοθήκες, επειδή πρέπει να δαπανήσουν επιπλέον χρήματα σε φορολογικές περικοπές για ανθρώπους που δεν τις χρειάζονται και δεν θα ρωτούσαν γι' αυτές.

Ανοίγοντας τις πύλες

Καθένας από εσάς έχει ένα ρόλο να παίξει. Μπορείτε να συνεχίσετε να προσελκύετε περισσότερα παιδιά για να διαβούν τις πύλες σας, οικοδομώντας σε ιδέες τις οποίες τόσο πολλοί από εσάς επιδιώκουν: λέσχες βιβλίων και διαγωνισμοί, βοήθεια για τις σχολικές εργασίες στο σπίτι και διαφήμιση των υπηρεσιών σας μέσω της κοινότητας.

Στα επόμενα χρόνια αυτή είναι η πρόκλησή μας και αυτό θα πρέπει να αποτελέσει την ευθύνη μας. Ως βιβλιοθηκονόμος ή ως γονέας καθένας από εσάς μπορεί ίσως να φέρει στη μνήμη του το βλέμμα στο παιδικό πρόσωπο, όταν το παιδί τελείωσε το πρώτο του βιβλίο.

Πέρυσι κατά τη διάρκεια της εκστρατείας μια δημοσιογράφος των Chicago Sun-Times με ρώτησε αν μπορούσε να μου πάρει συνέντευξη για τη φύση της θρησκευτικής πίστης μου. Ήμουν μια ενδιαφέρουσα περίπτωση γι' αυτήν. Κάθισα μαζί με τη δημοσιογράφο, η οποία μου υπέβαλε στοχευμένες ερωτήσεις για τη φύση της πίστης μου και πώς αυτή είχε εξελιχθεί. Στη συνέχεια η δημοσιογράφος μου υπέβαλε μίαν ερώτηση που μου προξένησε έκπληξη. Με ρώτησε: «πιστεύετε στο Θεό; Και ποιά είναι η αντίληψή σας γι' Αυτόν». Της απάντησα ότι δεν θεωρώ ως δεδομένο ότι γνωρίζω τι βρίσκεται πίσω, αλλά γνωρίζω ότι όταν κάθομαι δίπλα στην εξάχρονη και στην τρίχρονη κόρη μου τη νύχτα και τους διαβάζω ένα βιβλίο και μετά τις βάζω στα κρεβάτια τους να κοιμηθούν, αυτό είναι ένα μικρό κομμάτι του Θεού και του ουρανού, από το οποίο κρατιέμαι σφιχτά.

Αυτό συνέβαινε ένα χρόνο πριν και είναι ενδιαφέρον να παρακολουθώ την εξάχρονη, σύντομα επτάχρονη κόρη μου να διαβάζει τώρα μόνη της. Η τετράχρονη κόρη μου ακόμα θα κάθεται στην αγκαλιά μου, αλλά η επτάχρονη κάθεται στο τραπέζι μόνη της και παίρνει το βιβλίο μπροστά της. Είναι η εικόνα με το πρόσωπο προς τα κάτω υποσηλωμένο. Και λέω «θέλεις να σου διαβάσω;», «όχι μπαμπά, είμαι εντάξει» λέει και υπάρχει λίγο καρδιοχτύπι γι' αυτό που συμβαίνει.

Μετά όταν την παρακολουθώ, αισθάνομαι χαρά επειδή γνωρίζω ότι σε καθένα από αυτά τα βιβλία που παίρνει στα χέρια της, η δυναμικότητά της θα εκπληρωθεί. Αυτό δεν συμβαίνει μόνο σε μένα. Είναι αληθινό για όλους εμάς που είμαστε γονείς. Δεν υπάρχει τίποτα που θα επιθυμούσαμε περισσότερο από το να καλλιεργούμε την έννοια του θαυμασμού στα παιδιά μας. Να κάνουμε όλες αυτές τις πιθανότητες και όλες αυτές τις ευκαιρίες πραγματικές για τα παιδιά μας, να έχουμε την ικανότητα να απαντήσουμε στο ερώτημα «τί μπορώ να κάνω όταν μεγαλώσω» με την απάντηση «ο,τιδήποτε θελήσω, ο,τιδήποτε μπορώ να ονειρευτώ».

Είναι μια ελπίδα παλιά όπως η ίδια η αμερικανική ιστορία. Από τη στιγμή που οι πρώτοι μετανάστες έφτασαν στις ακτές αυτές, γενιές γονέων εργάστηκαν σκληρά και θυσίασαν ο,τιδήποτε ήταν απαραίτητο, έτσι ώστε τα παιδιά τους να μπορούν όχι μόνο να έχουν απλώς τις ίδιες ευκαιρίες που εκείνοι είχαν, αλλά να έχουν ευκαιρίες που οι γονείς ποτέ δεν απόκτησαν. Επειδή, ενώ ποτέ δεν μπορούμε να διαβεβαιώσουμε ότι τα παιδιά μας θα είναι πλούσια ή επιτυχημένα, ενώ ποτέ δεν μπορούμε να απαντήσουμε θετικά ότι θα πετύχουν περισσότερα από τους γονείς του, η Αμερική είναι πρόθυμη να κάνει ο,τιδήποτε δυνατό για να τους δώσει την ευκαιρία, αν δώσει σε κάθε παιδί τη δυνατότητα να προσπαθήσει. Η εκπαίδευση είναι το θεμέλιο αυτής της ευκαιρίας.

Το πιο βασικό οικοδόμημα που συγκρατεί αυτό το θεμέλιο είναι ο Λόγος. «Εν αρχή ήν ο Λόγος». Στην αυγή του 21^{ου} αιώνα όπου η γνώση είναι κυριολεκτικά δύναμη που ξεκλειδώνει

τις πύλες της ευκαιρίας και της επιτυχίας, όλοι έχουμε ευθύνες ως γονείς, ως βιβλιοθηκονόμοι, ως εκπαιδευτικοί, ως πολιτικοί και ως πολίτες να ενσταλάξουμε στα παιδιά μας την αγάπη της ανάγνωσης, έτσι ώστε να τους δώσουμε την ευκαιρία να εκπληρώσουν τα όνειρά τους. Αυτό είναι που όλοι σας κάνετε κάθε μέρα και γι' αυτό σάς είμαι ευγνώμων.